

Bidrag til den danske Adels Slægthistorie.

Af **Thiset.**

I.

Om „onde Jøsse Eriksens“ Herkomst.

Kong Erik af Pommerns noksom berygtede Foged paa Vester-aas og i Dalerne Jøsse eller, som vi Danske vel hellere maa kalde ham, Jens Eriksen faaer som bekjendt et meget daarligt Efter-mæle i Historien. At der fra svensk Side gives ham et slet Skudsmaal, er ikke at undres paa, men selv danske Forfattere have ikke skaanet ham. Senest har Frederik Barfod udtalt sig saaledes om ham: „Han var en Blodhund som de værste, „hvem Ingen vil kjende som Landsmand, da Svenskerne i Al-„mindelighed kalde ham en Jyde af dansk Adel, medens Dan-„skerne gjerne ville gjøre ham til en Svensker“¹⁾. Nu skulde det vel ikke være paafaldende, om det ved en nøiere Under-søgelse viste sig, at alle danske Forfattere, der omtale Jens Eriksens Færd, havde mer eller mindre direkte øst af Arild Huitfeldts Krønike, og at denne sidste i dette Stykke ene og alene var bygget paa svenske Beretninger, medens Dommen over Man-den vilde have lydt helt anderledes, ifald vi havde haft saamtidige Vidnesbyrd om ham fra dansk Side; men det er dog ene Spørgs-maalet om hans Herkomst, der her skal behandles.

Først dog den ikke overflødige Bemærkning, at „Danskerne“, der gjerne vilde gjøre Jens Eriksen til en Svensker, kun ere — saa underligt det end lyder — to, nemlig F. H. Jahn²⁾ og Forfatteren af disse Linier³⁾, thi ellers har man fra dansk Side sandelig ingenlunde benægtet Landsmandskabet. Allerede Huitfeldt kalder

¹⁾ Fr. Barfod: Danmarks Historie 1319—1536 I. 380.

²⁾ Jahn: Danmarks politisk-militaire Historie under Unionskongerne S. 480 ff.

³⁾ For mit Vedkommende dog, som Annærkningen hos Barfod viser, kun forsaavidt, at jeg i et Brev til Forfatteren havde i Henhold til Jahns Bemærkninger og Jens Eriksens svensk-norske Giftermaal udtalt den Formodning, at Jens Eriksen var af norsk eller svensk Herkomst.

Fogeden „Jesse eller Jens Eriksen af Asdal“¹⁾ og er altsaa ganske enig med Svenskerne i, at Jens var en Jyde af dansk Adel, men der kan iøvrigt neppe være Tvivl om, at Huittfeldt paa egen Haand har givet Jens Eriksen denne Tilføjelse „af Asdal“. Fra det bekjendte Forlig i Vordingborg 1435, som Huittfeldt selv har aftrykt²⁾, vidste han, at der dengang levede en „Jens Eriksen af Asdal“ og uden videre Undersøgelse slaaer han saa denne og Jens Eriksen paa Vesterdaas sammen til een Person. Asdals dalevende Eier kaldes nu rigtignok ved alle andre Leiligheder Niels Eriksen, det staaer der ogsaa i hans Segl, ligesom hans Sønner kaldte sig Nielsen og ikke Jensen, men for Enhver, der kjender lidt til det 15. Aarhundredes forunderlige Sammenblanden af Navnene Niels og Jens, er det ikke paafaldende at træffe Niels Eriksen til Asdal under Navnet Jens Eriksen; dog er det tvivlsomt, om Huittfeldt har vidst, at hans Jens Eriksen af Asdal 1435 var samme Mand, som ellers kaldes Niels Eriksen. Erindringen om en tidligere Brug i Flæng af Navnene Niels og Jens var nemlig sikkert ganske gaaet tabt paa Huittfeldts Tid; allerede en Menneskealder forud omtaler Fru Ellen Gøye i sin Jordebog et saadant Tilfælde, som hun i sine Adkomstbreve er stødt paa, saa udførligt, at dette aabenbart for hende har været noget mærkeligt og ukjendt. Skjøndt det vilde være let nok at anføre Exempler i Dusinvis³⁾ paa, at een og samme Mand snart har kaldt sig Niels, snart Jens, saa have senere Genealoger og Historikere dog langt mindre end Fru Ellen havt Kjendskab til dette Forhold; de lode sig af Huittfeldt lede endnu mere paa Vildspor. Asdals Eier Niels Eriksen var som bekjendt af Slægten Banner, men samtidig levede der en anden Mand af denne Slægt, der havde samme Navn. Han eiede Skaregaard paa Mors og

¹⁾ Danmarks Riges Krønike 1650 S. 769.

²⁾ Smst. S. 790.

³⁾ Jens Jensen (Brok), Jens Erlandsen (Gere) i Sorby, Jens Jakobsen (Gøye) i Radsted, Jens Andersen (Baden), Jens Lunge i Falkebjerg, Jens Kolde i Nielstrup, Jens Frost, Jens Esbensen (Krunpen), Jens Tetzsen (Rosengaard), Jens Jonsen (Bille) i Solbjerg og en senere Jens Bille i Solbjerg 1483, Jens Torbensen (Rosenspar) osv. osv. kaldes alle snart Jens snart Niels, eller i samme Brev: Niels i Seglet, Jens i Brevet eller omvendt.

var gift med Sophie Høeg, ved hvem han blev Stamfader til den Linie af Banner-Slægten, der kaldte sig Høeg, hvorimod Asdals Eier ved sin Frue Johanne Andersdatter blev Stamfader for den Linie, som brugte Navnet Banner. Lige til den allernyeste Tid¹⁾ ere disse to Personer bestandig blevne ansete for at være een og samme, og da Niels Eriksen paa Skaregaard havde en Broder Jens Eriksen, bliver nu denne gjort identisk med Fogeden paa Vesteraas, skjøndt han slet ikke er Broder til Asdals Eier og saa meget mindre kunde skrives til denne Gaard, som den slet ikke var den anden Niels Eriksens fædrene Gaard, men først var kommen til Slægten ved hans Giftermaal med Fru Johanne Andersdatter. Selv Klevenfeldt, der dog godt veed, at nysnævnte Jens Eriksen skrev sig til Langtind og ikke til Asdal, er ganske paa det Rene med, at han er den onde Foged paa Vesteraas. At forøvrigt Niels Eriksen til Asdal netop i det ovennævnte Dokument af 1435 er kaldet Jens staaer vistnok i Forbindelse med, at han her er nævnt umiddelbart før sin Navne og Frænde Niels Eriksen (af Skaregaard).

Hvad nu Fogeden paa Vesteraas angaaer, saa har alt Jahn anført fuldt gyldige Grunde for, at han ikke kan være Jens eller Niels Eriksen Banner, deriblandt først og fremmest den, at han slet ikke fører Banner'nes Vaaben. Derimod paastaaer Jahn under Paaberaabelse af en Segltegning i Langebeks Seglsamling, at Høvedsmanden paa Stockholm 1480 (skal være 1408) Erik Jakobsen førte samme Vaaben som Jens Eriksen paa Vesteraas, hvoraf han slutter, at de ere Fader og Søn. Forinden jeg gaaer over til at paavise, at saavel Jahn som efter ham jeg har været endnu længere fra Sandheden end selve Huitfeldt, skylder jeg at anføre, at det er en mig meddelt Anvisning fra Hr. Lector, Dr. E. Hildebrand i Stockholm — om Slægtskabet mellem Jens Iversen (Lange) og Jens Eriksen —, der har ledet mig paa det rette Spor efter Jens Eriksens Herkomst.

¹⁾ Saaledes endnu i *Banner: Familien Rosenkrantz's Historie* S. 96; først i *Hist. Tidsskr.* 5. I. 625 ff. (jvf. *Adels-Aarbogen* 1885) er det virkelige Forhold opklaret.

De faste Udgangspunkter for en Undersøgelse om Jens Eriksens Herkomst bliver hans Vaaben og hans Navn, der jo i sig indeholder Oplysning om hans Faders Fornavn. Jahn beskriver Vaabenet som en Bjelke hvorpaa en Stilk med tre Blade i Skjoldet og to Horn paa Hjelmen¹); men paaældende bliver det saa, at han et Øieblik kan bringe Manden i Forbindelse med den stockholmske Høvedsmand Erik Jakobsen, thi den af Jahn citerede Tegning i Langebeks Seglsamling — den findes i Pakken „Svenske Adelsmænds Sigiller“ og har Paategningen „Erik Jakobsen Præfectus in castro Stockholm 1408“ — viser aldeles tydeligt, at samme Erik Jakobsen førte en Ørn med udslagne Vinger, altsaa et Vaaben, der end ikke har den fjerneste Lighed med Jens Eriksens. At Jahn desuagtet er kommen til at drage Slutninger fra en Forudsætning om, at de to Mænd førte samme Vaaben, lader sig dog forklare. Han omtaler nemlig i et Dokument af 1401 at have truffet en Jens Eriksen, som i sit Vaaben førte en Ørn; formodentlig har han tidligere troet, at denne Mand var Fogeden paa Vesteraas og fra den Tid skriver sig saa hans Undersøgelse af de Langebekske Segl og Notits om, at Erik Jakobsen førte samme Vaaben som Jens Eriksen, hvilken Optegnelse ved en Uagtsomhed er bleven staaende, efter at Jahn hos Stiernmann havde fundet det Vaaben, som Jens Eriksen paa Vesteraas førte, og deraf kunde see, at denne ikke var den samme, som nævnes 1401. Erik Jakobsen kan altsaa ikke være Fader til Jens Eriksen, og dermed falder ethvert Grundlag for en Formodning om, at denne kunde være af svensk Herkomst²).

¹) Hans Kilde er Stiernmanns Høfdinge-Minne, S. 176.

²) Den her omtalte Erik Jakobsen paa Stockholm var forøvrigt slet ingen Svensker, men dansk af Fødsel ligesom to andre af Kong Eriks Høvedsmænd paa Stockholm Hr. Bo Dyre og Anders Ingvarsen (Neb). Begge disse to have 1409 i Stockholm forsejlet et Brev, hvorved Erik Jakobsen stadfæstede sin Moders og sine Sødskenes Afstaaelse af Annæs til Dronning Margrethe (Holbo H. 3). 1417—19 skrives han i Vidner af Sjællands Landsting „af Spongager“ (Spanager i Ransø H.) og fører samme Vaaben, som Langebek har afbildet, (Sjælland og Møen 23, 137, Arne-Magn. Saml. XXXVII. 15); han levede endnu 1421 (Bjeverskov H. 44) men var død 1430, da hans Arvinger Jens Olufsen af Hesle og Henning van der Ost, Brødre, saant Oluf Grubbe i Spanager i Henhold til Erik Jakobsens Te-

Selve Vaabenet, som Stiermann tillægger Jens Eriksen, nemlig en Bjelke belagt med en Stilk med tre Blade, taler i høj Grad for, at Svenskerne have Ret, naar de kalde ham en Jyde af dansk Adel, thi en saadan Bjelke, snart med, snart uden „Vinranke“ — med hvilket Navn man her benævner den oprindelig betydningsløse, plantelignende Damasceren af Bjelken, som Stiermann i dette Tilfælde med keitet Udførlighed skildrer som en Stilk med tre Blade —, førtes af en hel Række Slægter, eller om man hellere vil een talrig Slægt, af hvilken Linier og enkelte Personer kjendes under Navnene Brok, Griis, Hval, Kande, Kirt, Krabbe, Lykke, Munk, Roed, Sommer og Soop, alle bosatte i Jylland. Udenfor denne Landsdel træffes dette Vaaben derimod sjældent: foruden at det føres af et Par enkelte Personer af ukjendte Slægter, tillægges det kun den paa Fyen bosatte, saare faatallige Slægt Krumstrup eller, som den i sin oprindelige Hjemstavn Holsten hed, Gremstorp, og dette endda med Urette, idet de originale Krumstrup- og Gremstorp-Segl vise et delt Skjold, med en „Vinranke“ i det ene Felt, altsaa slet ingen Bjelke.

Det bliver altsaa i Slægttavlerne over de ovennævnte jydske Ætter, at Jens Eriksens Plads skal søges, men i den Skikkelse, disse Tavler nu foreligge, vil en saadan Eftersøgning være spildt. I ingen af dem findes der en Jens Eriksen ved Aar 1430, ja end ikke en Erik, som kan antages at være Jens Eriksens Fader; dette er dog alene foraarsaget ved disse Slægttavlers Ufuldstændighed, thi der levede faktisk ved Aar 1400 i Jylland en Ridder, der førte samme Vaaben som senere Jens Eriksen og ikke blot hed Erik, men endog Erik Jensen. Denne Ridder var 1396 nærværende paa Kongens Retterthing i Horsens¹⁾ og har

stamente gave Gods i Lyngerup (Horns H.) til Maribo Kloster (Maribo 2); ogsaa af dette Brev sees, at han ikke har været Fader til Jens Eriksen, der jo ellers maatte være nævnt mellem Arvingerne. Erik Jakobsen var sikkert en Søn af Jakob Jensen, som 1356 i Sjælland førte Ørne-Vaabenet (Holbo H. 25), og denne var vel Broder til Tyge Jensen Vispe. saa at fornævnte Hr. Bo Dyre og Erik Jakobsen vare Fættene (jvf. Pers. Tidsskr. III. 38; naar Slægtens Skjoldemærke her overalt siges at være en Due, skyldes dette sikkert ene Slægtnavnet, thi i alle Seglene er Fuglen utvivlsomt en Ørn; jvf. Ad. Lex. Due 8, Dyre 3 og Lunge 5).

¹⁾ Vor H. 23.

1400 beseglet til Vitterlighed et af Hr. Johannes Lykke udfærdiget Brev¹⁾. I dette Brev kaldes han „Erik Jønsson de Staath, miles“, og under det hænger endnu de skrøbelige Rester af hans Segl, der tydeligt viser et Skjold med en vinrankebelagt Bjelke. Naar det nu erindres, at den Hr. Johannes Lykke, med hvem Hr. Erik Jensen forseglar til Vitterlighed, i sit Vaaben fører et Møllehjul, medens den senere saa berømte Slægt Lykke førte en vinrankebelagt Bjelke og først i Midten af det 16 Aarh. optog Møllehjulet i Forbindelse med denne Bjelke, at Stamtavlen over disse Lykker begynder med Hr. Peder Lykke, som 1429 var Hovedsmand paa Thorup, idet dennes Fader er ganske ukjendt, medens Moderen i Slægtebøgerne kaldes Birgitte Muus Lauridsdatter, at Slægten Muus ligesom Hr. Johannes Lykke førte et Møllehjul i Vaabnet, og endelig, at Hr. Peder Lykke 1424 skriver sig til Stadsgaard²⁾, det selv samme „Staath“, hvortil Hr. Erik Jensen 1400 skrives — saa bliver det ikke vanskeligt at gjætte sig til, hvem Hr. Erik Jensen er. Den fornævnte Hr. Johannes Lykke (med Møllehjulet), der nævnes hyppigt i Aarene 1400—1411 og paa Grund af Vaabnernes Forskjel ikke kan være Fader til Hr. Peder Lykke med Bjelken, og hans Broder Erik Lykke ere Sønner af Dronning Margrethes velkjendte Feltherre Hr. Iver Lykke til Egholm³⁾, hvis Segl ogsaa viser Møllehjulet. Hr. Iver er maaske atter Søn af den 1339 omtalte Peder Nielsen Lykke⁴⁾, hvis ellers Efterretningen om, at Hartvig Pogwisch 1372 solgte Egholm til en Hr. Peder Lykke⁵⁾ er rigtig. Slægtebøgernes Meddelelse om, at den yngre Hr. Peder Lykkes Moder hed Birgitte Muus Lauridsdatter er som de fleste Efterretninger fra disse Kilder en paalidelig Kjerne i en upaalidelig Skal. Kjernen er, at hun hed Birgitte (ligesom sin Sønnedatter) og førte et Møllehjul i sit Vaaben, Skallen, at hun var en Datter af Laurids Muus, er

¹⁾ Voss' Saml. XXI. 16. Han levede endnu 1609 (Ældste Archivreg. I. 235).

²⁾ Script. Rer. Dan. VII 420; Stadsgaard er som bekjendt det nuværende Constantinsborg.

³⁾ Nim H. 2.

⁴⁾ Script. Rer. Dan. I. 303.

⁵⁾ Ældste Archivreg. III. 69.

en Slægtbogs Gjætning hidrørende fra, at man vidste, at Muus'erne førte Møllehjulet, medens Slægtbøgerne ikke havde en lignende Kundskab om Egholm Lykke'rne, til hvilke hun ellers langt snarere ville være bleven henført. Rimeligvis er hun en Datter af Hr. Peder Lykke til Egholm og gift med Hr. Erik Jensen til Stadsgaard, med hvem hun har to Sønner, en opkaldt efter Morfaderen nemlig den yngre Hr. Peder Lykke, der arver Stadsgaard og bliver Stamfader for den senere Lykke-Slægt med Bjelke- (og siden tillige Møllehjul-)Vaabenet, og en anden, der sagtens er opkaldt efter Farfaderen, og det er ingen anden end — Jens Eriksen. Tiden, Navnet og Vaabenet passer, og af Dokumenter i svenske Archiver har Hr. Dr. E. Hildebrand meddelt mig følgende Uddrag, der ganske stadfæste Slægtskabsforbindelsen:

1. En Dom af Biskop Erik i Strengnæs m. Fl., hvorved Tord Björnsson, Knappe, tildømmes Jord i Hesleby og Suderby, som hans Svoger Niels Sonesson ulovlig havde solgt til Jøsse Eriksson, hvis Arvinger Joan Gädda og Jønis Krabbe som Hr. *Peder Lykkes* Fuldmægtig tildømmes de 80 Mk., som Jøsse Erikssen gav dertor. 1444. (Papirsbrev i Upsala-Universitetets Bibliothek).
2. Dom, hvorved Johan Drakes Arvinger tildømmes Jord, tilhørende Hr. Ulf Pedersson, Joan Gädda¹⁾ og Jønis Krabbe paa Hr. *Peder Lykkes* Vegne, da denne Jord ulovlig var solgt til Jøsse Eriksson. 7 Marts 1446. (Perg. Rigsarch. i Stockholm).
3. Skjøde fra *Niels Lykke* paa Jord i Tuna og Suntuna Sogn, der synes at have tilhørt Jøsse Eriksson. 1463. Med Segl. (Perg. i Upsala-Universitetets Bibl.).
4. Brev, hvorved Erkebisp Niels i Upsala paalægger otte Geistlige og Verdslige i Upsala Stift at udlevere til Hr. Johannes Ivari, Erkedegn i Aarhus, hvad, som efter Arv og Testamente var ham tilfaldet efter Johannes Erics, fordum Hø-

¹⁾ Baade Hr. Ulf Pederssen og Jon Gädda vare Arvinger efter Jens Eriksens Hustru (jvf. nedenfor).

vedsmand paa Vesteraas og dennes Hustru Birgitte. 1441.
(Papirs Afskrift i Rigsarch. i Stockholm).

Denne Jens Iversen er den senere Biskop i Aarhus, hvis Forældre vare Hr. Iver Thomsen (Lange) til Krogsgaard og Fru Karen — Lykke; ifølge Ahnetavlen paa Oluf Munks Ligsten i Hjerm Kirke førte denne Fru Karen ikke Bjelke-Vaabenet men Møllehjulet og hun maa saaledes antages at være Søster til Hr. Erik Jensens Hustru, det vil sige, Jens Eriksen og Jens Iversen vare kjødelige Sødskendebørn paa mødrene Side. Omstaaende Tavle vil bedst oplyse de her udviklede Slægtskabsforhold.

Spørgsmaalet om, til hvilken Slægt Jens Eriksen hørte, er dog, som det snart vil sees, herved kun halvveis løst, thi til Slægten Lykke med Bjelken, som først stiftes af hans Broder Hr. Peder Lykke, kan strengt taget hverken han eller hans Fader Hr. Erik Jensen henregnes. Sikkert maa de have hørt til en af de andre ovennævnte jyske Slægter, der førte samme Vaaben, og da nærmest til Munk'ernes vidt forgrenede Slægt. Foreløbig er det dog ikke muligt at anvise Hr. Erik Jensen Plads paa denne Slægts fuldstændig forkvaklede Stamtavle. Hans Levetid synes at ligge for sent til, at han kan antages at være en Broder til Marsken Hr. Palne Jensen og Rigskansleren Niels Jensen af Keldebek, men der er dog Et og Andet, som tyder paa, at han staaer den sidstes Efterkommere paa Visborg og Kjølbysgaard nær. Hans Sønnesøn Hans Lykke henter sin Hustru paa Visborggaard og hans Hustrus Søsterdatter Gjertrud Iversdatter (Lange) ægtede Hr. Niels Christiensen af Kjølbysgaard, der var en Sønnesøn af Niels Jensen (Munk) af Keldebek. Og dette sidste Ægtepars Datter Johanne, gift med Oluf Mortensen (Gyrstinge) til Hastrup, kaldes altid i Slægtebøgerne Johanne *Lykke*, endskjøndt hun som sagt var af samme Slægt paa fædrene Side som Munk'erne af Visborggaard.

Jens Eriksen havde giftet sig i Sverrig, men hans Hustru Birgitte Ulfsdatter stammede egentlig fra Norge, idet hendes Fader Ulf Jonsen var en Søn af den norske Rigsraad Hr. Jon Hafthorsen af Sudreim. Hun hørte altsaa til den bekjendte fra Jon Iversen Raud paa Sudreim nedstammende Slægt, der efter

Hr. Peder Nielsen Lykke,
levede 1339, 1372 til Egholm, Ridder.

Hr. Iver Lykke	Karen,	?	Brigitte,
til Egholm, fører Møllehølet, var 1373 Arving efter Lydike Arvesen, afstod 1388 Egholm til Dronning Margrethe, var 1389 Anfører for den danske Hær, levede endnu 1395, men var † 1406; gift med en Søster til Anders Glob til Brøndum.	fører Møllehølet, g. m. Hr. Iver Thomsen (Lange) til Krogsgaard, som levede 1378—1406.	fik 1374 Brøndum i Pant af Jens Due, var 1375 ved Mødel i Lyby Kirke.	g. m. Hr. Erik Jensen til Stadsgaard, der nævnes 1396—1400 og fører Bjelkevaabnet.

Erik Iversen Lykke, solgte 1400 med sin Broder deres fædrene Arvegods i Bording til Dronning Margrethe.	Hr. Johannes Iversen Lykke til Egholm; 1411, solgte 1401 Brøndum til Hr. Peder Nielsen Gyldenstjerne; g. m. Cathrine Rud Jensdatter, der var Enke 1419.	Datter, g. m. Hr. Mogens Munk, der 1406 solgte sin Arv i Bording til Dronning Rud Jensdatter, der (han g. 2 ^o m. Kirsten Thott).	Jens Iver- Gjertrud, Flere Børn.	Hr. Peder Lykke til Stadsgaard, født 1382, Landsdommer i Nørre Jylland, Lehnsmænd paa Thorsrup, g. 1 ^o m. Kirsten Skram Christiansdatter, 2 ^o m. Johanne Nilsdatter (Bill) til Skovsbo.	Jens Eriksen, 1414 Lehnsmænd paa Vesteraas og Dalarna samt 1420 i Jærneland, halsbugget 9, 12, 1436, g. m. Brigitte Ulfsdatter til Ervalla.
---	---	---	----------------------------------	---	---

Johanne, g. m. Oluf Mortensen (fyrstinge) til Harsrup.	2. Hr. Christoffer Lykke til Stadsgaard, 1458 Ridder, g. m. Margrethe Høeg Bosdatter. 2 Døtre.	2. Niels Lykke til Skovsbo 1464, g. m. Helvig Madsdatter (Bølle), Stamfader til Lykke'ne paa Torp, Baderrupholm, Skovsbo, etc., med hvilke Slægten uddøde 1701.	2. Hans Lykke til Havør og Rugaard 1464, 1502, g. m. Ellen Munk Jensdatter, Stamfader til Lykke'ne paa Havør, Overgaard og Skovsgaard.	2. Brigitte, g. m. Knud Saxtrup til Halmstedgaard.
--	--	---	--	--

sit Skjoldemærke, en Rose, i Sverrig senere tillagdes Navnet Roos. Fru Birgittes Farfader var en Dattersøn af den norske Konge Hakon V, saa at Jens Eriksen ved sit Giftermaal endog kom i et fjernt Svogerskab til selve Dronning Margrethe¹⁾. Giftermaalet fandt Sted før 1415, thi dette Aar skiftede hans Svoger Peder Ulfen med ham den Arv, dem var tilfalden efter Peders og Fru Birgittes Farfader Hr. Jon Hafthorsen, Ridder, og Mormoder (er vel Farmoder) Fru Birgitte, og den Lod, de i Forening havde afkjøbt deres Farbroder Iver Jonsen²⁾. Som det hos Jahn aftrykte Sjøelegavebrev viser, overlevede Fru Birgitte sin Husband, men saa kort, at det synes, at hans voldsomme Død ogsaa har forkortet hendes Dage, og han har sikkert ikke som Ægtemand været den Tyran, som man efter hans Eftermæle skulde vente. 1443 holdtes Skifte mellem Hr. Ulf Pedersen og Jon Pedersen og deres Sødskende paa den ene Side og Hr. Jon Gädä paa hans Hustrues Vegne paa den anden Side om Arven efter Hustru Birgitte, Jens Eriksens, i saa Maade, at Ulf Pedersen fik Ervalla-Gaard i Vesteraas (nu Ørebro) Lehn, Jon Pedersen Aspegaard (Sundbo Herred), medens Jon Gädä fik Fanø med mere Gods³⁾. Jens Eriksen og hans Hustru havde altsaa ikke efterladt sig Børn.

¹⁾ Jvf. Pers. Tidsskr. VI. 262 (Stamtavlen).

²⁾ Svensk Diplomatarium III. 68.

³⁾ Rigsark. Sverrig, Vestmanland 17.